

Dışarıdan bakıldığında oğlan tek başınaymış gibi görünebilir, ama değil. Karşısında Brezilya Milli Takımı'nın defansı var. O boş bira kasası sandığımız şey, aslında Michel. Az ilerisindeki taş yığını Luisao; bugün ortada görev yapıyor. Hiçliğin içinden sihirli bir şekilde boy atmış yapraksız fidan ise, aslında büyük usta Cafu. Tuğlalarla desteklenmiş eski bisiklet iskeleti de ikili mücadelelerde rakiplerine aman vermeyen Maicon. Bu dörtlünün arkasında, oğlanın bu sert toprak zemine dikmeyi başardığı iki cılız kalasın arasında kaleci Rubinho duruyor. Devre arasında Cesar'la yer değiştirecek olsa da fark etmez; oğlan ikisini de alt edebileceğinin farkında. Topu müthiş bir falsoyla direğin bir parmak yanından içeri sokabilir. Uzaktan çektiği bir şut, görünmez üst direğin üzerinden dışarı çıkacakmış gibi gidip, son anda kaleye doğru korkunç bir dalışa geçebilir. Oğlanın bütün bunları, hatta daha fazlasını yapabilecek yeteneği var; fakat çoğu zaman yapmamayı tercih ediyor.

Son vuruştan çok, o vuruşu hazırlayan hamle ilgilendiriyor onu. Hamlenin güzelliği, hızı ve karmaşıklığı...

Oğlan tek başına değil; çünkü her zaman olduğu gibi, kafasının içi ruhlarla dolu; onlarla konuşuyor ve sırlarını paylaşıyor.

Aslında arkadaşsız sayılmaz ama bu şekilde çalışmayı kendisi istiyor, çünkü diğerleri onun kadar iyi değiller. Onun ne yapmak istediğini anlamıyor olmaları oğlanın canını sıkıyor. Oyunu okumakta yavaş kalıyor, Brezilyalıların ne yapacağını tahmin edemiyorlar. Ayrıca ciddiyetsizler. Sadece gol atmak istiyorlar ki, seksen bin hayalî taraftarın sessiz tezahüratı eşliğinde saçma sapan hareketlerle gol sevinci yaşayabilsinler.

Oğlanın bir dizden diğerine sektirdiği top oldukça eski, ucuz ve aşınmış; naylon kaplaması da yer yer soyulmuş durumda. Yakın bir tarihte –nasıl yapacaksa artık– yeni bir top alması gerektiğini biliyor. Fakat topun bu zavallı durumunun, oyunu biraz daha kestirilemez hale getiriyor oluşu da hoşuna gitmiyor değil hani.

Saha, üzerinde uzun zaman önce bir kilisenin yer aldığı çıplak ve engebeli bir arazi. Kale, tam da eskiden kilise sunağının durduğu noktada duruyor ama oğlan bunu bilmiyor. Kilise yıkıldıktan sonra burası uğursuz olarak görüldüğü için yerine herhangi bir bina inşa edilmemiş. Oğlan bir terslik olduğunu hissetse bile bunu yadırgamıyor, çünkü talihsizlik her yarışın bir parçası. Bu durumu, aşması gereken engellerden biri olarak görüyor.

Topu ayağının üst kısmıyla yakalayıp beş saniye orada tuttuktan sonra yeni bir atağa kalkıyor. Aniden hızlanıp Michel'i şaşırttıktan sonra, yıkık, alçak bir duvara verkaç yapıyor. Aldığı pasın zamanlaması mükemmel; Luisao'nun engelleme çabası sonuçsuz kalıyor ve top, Michel'in zamanında ulaşamayacağı bir noktaya düşüyor. Sağ ayağının dışıyla topu karşılayan oğlan, doğrudan ceza sahasının ortasına doğru koşmaya başlıyor; bunu gören Brezilyalılar gözlerini toptan ayırmadan kaleye doğru koşmaya başlıyorlar. Oğlanın da istediği bu zaten. Herkes onun tüm hızıyla koşmaya devam etmesini beklerken, o aniden duruveriyor. Top son derece davetkâr bir biçimde, sağ ayağının bir adım ötesinde duruyor. Bunu gören Maicon, kararlılığın donuklaştırdığı yüz ifadesiyle saldırıyor. Oğlan ise, inanılmaz bir küstahlıkla, topu Maicon'un bacak arasından geçiriyor. Bisiklet iskeletinin üçgen boşluğu, topun ucu ucuna geçebileceği genişlikte, yine de top bir şekilde öbür tarafa geçiyor ve oğlanın takımının bindirme yapmış olan sol bekini önüne açılıyor. Gelen usta işi ve hafifçe iç falsolu orta, oğlanın kafasıyla buluşuyor.

Daha doğrusu, eğer gerçekten orta gelmiş olsaydı buluşacaktı.

Adı Ricardo Gomes de Barros, on dört yaşında. Yanında kaldığı teyzesi –anne babası yok, fakat zaman zaman onların seslerini kafasının içinde duyuyor– ona Rico diyor. Kız kardeşi de öyle. Diğer çocuklar ise, nadiren de olsa ona hitap

etmeleri gereken durumlarda, El Brujito lakabını kullanıyorlar. El Brujito... Küçük Sihirbaz. Küçük Büyücü. Çünkü o imkânsız şeyler yapabiliyor; ortadan kaybolmak da bunlardan biri. Topla ilerlerken aniden ters yöne döner ve sizi şaşırtarak ortadan yok oluverir. Bir dakika sonra bulunabilmesi olanaksız bir noktada ortaya çıkacaktır. Size sırtını dönüp topu göğsüyle aldığıında, onu itip yere düşürseniz bile topu bulamazsınız. Siz çaresizce etrafınıza bakınırken, her nasılsa topun, tüm defansınızı saf dışı bırakmış başka bir hücum oyuncusunda olduğunu görürsünüz. Belki de Brujito'nun böyle şeyler yapabilmesinde doğaüstü güçlerin gerçekten de etkisi vardır. Zaten kendisi de bunu inkâr etmez. Ukala olduğundan değil; alçakgönüllülüğünden.

Üzerinde, koltuk altlarındaki dikişleri sökülmüş, ön kısmındaki dört parça dikdörtgenin kırmızı ve siyah renkleri solmuş bir Deportivo San Juan forması var. Taklit Adidas ayakkabılarından bir tanesinin altı açılmış; diğerinin ise bağcığı, yeşil renkli bir iple değiştirilmiş. İnci beyazlığındaki gökyüzü, ağaçların ufuk çizgisi oluşturduğu noktada pembeleşmeye başlamış durumda. Az sonra diğer oğlanlar da gelmeye başlayacak ve ona şöyle seslenecekler:

“Hey, Brujito! Yeter artık yahu! Hadi, kayıkhaneye gidiyoruz!”

“Evet be! Bizimle gel, Jaco'da kafanı kıyak yapacak bir şeyler var.”

Bunun üzerine Brujito başparmağını kaldıracak ve “Harika. Siz gidin, ben belki sonra gelirim,” diyecek.

Fakat gitmeyecek; hem de bu gece Rafael'in kız kardeşinin de orada olacağı ve istenilen her şeyi yapacağı dedi-kodusuna rağmen. Söz edilen 'her şey'in ne olduğunu belli belirsiz bir sıkıntıyla merak ettiği halde.

Geceleri çocukların bir araya geldikleri kapısız ve yıkık dökük binaya hâlâ kayıkhane deniyor, çünkü iki yüz yılı aşkın bir süredir hiç kimse ona başka bir isim vermeyi aklından geçirmemiş. Duvarların devasa yontma taşlardan meydana gelen ve bina ilk yapıldığından bu yana el değmemiş olan alt kısmı yosundan yemyeşil olmuş; taşların birleştiği yerlerde de kalın köklü eğrelti otları bitmiş. Bina, bir limanın kabaca asfaltlanmış rıhtımına bakıyor. Az ileride ise nehre doğru uzanan bir iskele var; yabani otlar, iskenenin tumbul ve yaşlı bacaklarını çorap gibi sarmış.

Çocuklar derme çatma bir ses sistemi kurup hiphop müziği çalacaklar. Üstten kesilerek kısaltılmış bir petrol varili içine çerçöp doldurup ateş yakmaları da olası. Kutu kolalar açılacak, birkaç yudum alındıktan sonra içlerine ucuz ve sert cachaza* ilave edilecek. Sigaralar tütürülecek. Ama o bunu yapmayacak. Onlara katılmamasının çeşitli nedenleri var.

Onu sevmiyorlar denemez, ama popüler de değil hani. Çocukların çoğu futbola onun kadar düşkün; fakat onun, işin sanatsal kısmına duyduğu ilgiyi duymuyorlar. Bu onlar için çok fazla. Futbol dehası olan fakir ve sorunlu bir çocuğun tıpkı bunun gibi boktan bir köyde keşfedilip Dünya

* Şeker kamışından yapılmış bir tür rom. [Ç. N.]

Kupası'nı kazandığı ya da benzer senaryolu televizyon dizilerini seyretmeyen yok aralarında; ve hepsi de böyle şeylerin sadece televizyonda olduğunu biliyor. Televizyon... Bir çeşit uyuşturucu işte. Ama El Brujito buna gerçekten de inanıyor be! Sanki buna hazırlanmış gibi bir hali var. Saçmalık! Üşütmüş olmalı. Zararsız biri; ama beyninde bir sorun olan o zavallı Paolo'nunki gibi bir zararsızlık bu. Fazla yakınlaşmak istemeyeceğin biri yani. Hele o tuhaf inançlara karşı ilgisi! Aynısı kız kardeşinde de var. Onları kafadan kontak teyzeleri böyle yaptı; Afrika'dan gelmişler de, köklerine saygı duymalılarmış da, ölmüş büyüklere hürmet etmelilermiş de... Kadının o eski tip deli saçması beyaz kıyafetleri giyip, kimsenin bilmediği bir dilde bir şeyler mırıldanması falan yok mu! Bu aslında Brujito'nun suçu değil tabii ama...

Kızlar onu pek beğenmiyorlar. Tıknaz ve kısa boylu biri. Yüz yapısı, onu kızgın olmadığı zamanlarda bile kızgınmış ya da başka hiç kimsenin bilmediği bir şeye konsantre olmuş gibi gösteriyor. Ten rengi hafif kırmızımsı, maunu andırıyor. Ne Rigo'nun o göz kamaştırıcı ten rengi gibi, ışığına göre lacivert görünebilen canlı bir siyah ne de Nelson'unki gibi müthiş bir yanık bal renginde. Futboldan konuşmak istemezseniz başka bir konu bulamıyor. Terliyor. Saçına hiç özen göstermiyor. Popüler bir çocuk değil; daha da ilginci, böyle olmasını kendisi istiyormuş gibi bir havası var.

Yani çocuklar onu kayıkhaneye çağırırken aslında sadece kendi aralarında eğleniyorlar. Gelmeyeceğini biliyorlar; o da onların bunu bildiğinin farkında.

Kayıkhaneye gitmemesinin bir sebebi daha var ki bu sebep, diğerlerinden daha baskın: oğlanın Ruhları buna karşı. Ruh atasının adı Achache. Sihirbaz. Dansçı. Achache onun, çocukların limanda kullandığı maddeleri kullanmasını istemiyor. Achache, sık sık Diego Maradona'nın başına gelenlerden bahsediyor; dünyanın en büyük futbolcusunun, bağımlılık yapıcı zehirler kullana kullana kendini bir kurbağaya dönüştürdüğünü anlatıyor. Oğlan, Achache'yi kızdıracak şeylerden kaçınıyor, çünkü yeteneğinin kaynağının o olduğunun farkında.

Achache dışında, ondan daha büyük bir ruh, hâkim Maco var. Maco'yu şimdiye dek çok az insan net bir şekilde görmüş ama oğlan onlardan biri değil. Onun zihnindeki görüntü, karanlık ve anlık resimlerden ibaret. Fakat gördüğünün, teyzesinin evindeki sunağın ortasında duran yüze pek benzemediğinin de farkında. Maco ofsayt dediğinde itiraz edemezsin. Onu yatıştırmak da mümkün değil. Eğer senin yanında değilse, hiçbir zaman kazanamazsın. Seni ruhundan ayırıp bir hayalete çevirir. Bu yüzden de Brujito, Maco'nun uygun bulmadığı şeylerden uzak duruyor. DSJ forması giyiyor, çünkü DSJ o bölgenin yerel takımı ve Brujito da bir gün bu takımda futbol oynayacak; siyah ve kırmızının aynı zamanda Maco'nun renkleri olması ise rastlantı olamayacak bir rastlantı.

Yeniden başlıyor. Kusursuz hale getirmesi gereken bir hareket var; durup topla birlikte aniden dönmeye çalışıyor. Aslında yapıyor yapmasına ama, yeterince hızlı değil.

Ayağının altıyla topu önüne yuvarlayıp rakip takımın defansına bakıyor. Bu sefer Cafu'ya meydan okuyacak. Koşmaya başladığı sırada, kayıkhaneden gelen müziğin sesini duyuyor; ritim, nerede bittiğini bilmediği ormanın içinde yavaş yavaş akan dolambaçlı yeşil nehrin üzerinde yankılanıyor.